

Tóth Krisztina

A FÁJDALOM TERMÉSZETÉRŐL,

mely lényegében földéríthetetlen.
Van, aki meg se szólal. Báva
szemmel figyel és dől előre-hátra,
belső ritmus szerint. Vagy jobb esetben

feláll, feldönt egy széket és esetlen
léptekkel kimegy, nem is nézve hátra,
csak fojtva, gondolatban, és a háta
sokáig vibrál még a képkeretben,

nem kér tüzet, nem gyújtja fel magát, merész
ötlete nem támad a sineken,
megy át a hídon, éppen csak lenéz –

– mit kellett volna tennem? Rezzenéstelen
arccal táskámba nyúlni és
rád löni, mint a filmekben?

A SZERETET TERMÉSZETÉRŐL

Gyanakvással figyeld a húnyt szemet!
Kotyog a jég alatt a víz, az álom
statisztákat vezényel és a szájon
kilép-belép a légnemű menet,

szavak, mik visszajárnak, éveket
kottázó utcatáblák, éjszakákon
átkanyargó buszok, vetetlen ágyon
reflektor húz vakító fényjelet –

– nem voltál itt, és nemsokára emlék
lesz majd a kép, hogy itt fekszel, kegyetlen
kíváncsisággal vallasd hát a nemrég

saját kezeként mozduló kezet: nem
tudhatod, kié a függönyárnyék
rácsozta test, az ismeretlen.

KÖR

Éjszakám hűvös, egyenes
folyosóján fél térden állva
elgurította
ő,
akit szeretsz,
rézből való és súlyos karkötőjét.
Tömör, kapcsos darab volt:
ebből tudtam talpának ívét,
szavaidat egy idegen szobában.
Célja van – így az álom – annak is,
hogy másfajta terekben kell élned.
Úgy nézem hajlásaidat,
mint a szánkó a hintaszéket.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Kapecz Zsuzsa

A HALAK NEM HAZUDNAK

A villamosisztogató vagyok. Ne tévesszettek össze, barátaim és üzletfeleim, a takarítókkal, a remíz éjszakai katonáival, akik felmosóronggyal és vödörrel várnak ott, ahol a sínek összeérnek, én nappal dolgozom, ingyen, önként és örökké, mert a mozgást szeretem, a kalandot, az utazást, a lendületet, a változást, ahogyan történnek a dolgok. Nekem nincs felettesem, aki ellenőrzi a munkámat, nincs parancsnokom, aki kijelöli, melyik kocsit vegyem kezelésbe, akkor jövök, megyek és pihenek, amikor akarok, és ha éppen olyan kedvem van, akkor csak a kedvenc járatomon, a négyes-hatoson ücsörgök, és lesem a kedvező pillanatot, amikor elővehetem a táskámból a nedves szivacsot.

Álmodni is csak villamosokkal szeretek. Mire megy az ember azokkal az álmokkal, amelyek buszokról, liftekről, pincékről vagy lakásokról mesélnek? Bizony semmire. Szép volt, nem tagadom, amikor egy furcsa, tüneményeszerű vízesést vetített nekem az éjszaka, mintha ezüst szálakból vagy üvegből lett volna, és vízszintesen estek a sugarak, egy csillogó ablakon át néztem valakivel, akinek elfelejtettem az arcát és a hang-